

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. С., 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев
Членове: Мая П. Величкова
Галина Хр. Нейчева

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА
в присъствието на прокурора М. Р. Р.
като разглежда докладваното от Мартин Д. Данчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20232200600568 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 313 и сл. от НПК, т.е. за проверка на
невлязла в сила първоинстанционна присъда.

Образувано е по въззивна жалба от адв. Н. К. от АК – С., упълномощен защитник
на подсъдимия С. К. М., както и по въззивна жалба и допълнителна въззивна жалба от адв.
Г. Д. от АК - С., също упълномощен защитник на подсъдимия С. К. М., против присъда №
6/15.05.2023 г. постановена по нохд № 167/2023 г. по описа на Районен съд - К..

С атакуваната присъда подсъдимият С. К. М. е признат за виновен в това, че на
28.12.2021 г. в с. Г., общ. К., по ул. „С. В.“, управлявал моторно превозно средство - лек
автомобил марка „Ф.Г.“ с рег.№ ... в едногодишния срок от наказването му по
административен ред с наказателно постановление № 000388/01.09.2017 г., издадено от
началника на РУ – гр. Елхово при ОД на МВР - Я., влязло в сила на 26.02.2021 г. за
управление на МПС без съответно свидетелство за управление, извършил такова деяние,
поради което и на основание чл.343в ал.2 от НК му е осъден на една лишаване от свобода,
което да изтърпи при първоначален строг режим и на глоба в размер на 200,00 лева.

Със същата присъда подсъдимият С. К. М. е признат за виновен в това, че на
28.12.2021 г. в с. Г., общ. К., в с. Г., общ. К., по ул. „С. В.“, в качеството си на водач, при
управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Ф.Г.“ с рег.№ ...,
противозаконно пречил на органи на властта – полицейски служители в участък Г. - РУ К.

при ОД на МВР - С. – командир на отделение И.К.Ц., полицаи Г.И.Ц. и полицаи Г.В.А. да изпълнят задълженията си по чл.30 ал.1 т. 5 от Закона за МВР, като нарушил задълженията си по чл.170 ал.4 от ЗДвП - не оказал съдействие на контролиращ орган, а именно при своевременно подаване на ясен сигнал със стоп – палка по МВР образец за спиране, за извършване на проверка от органите за контрол е осуетил извършването на проверката като неспрял и чрез активно бягство, отказва да изпълни нарежданията на полицейските органи, поради което и на основание чл.270 ал.1 от НК е осъден на осем месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл.23 ал.1 от НК на подсъдимия С. К. М. е определено едно общо наказание в размер на една година лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим, към което присъединява наказанието глоба в размер на 200,00 лева.

На основание чл.189 ал.3 от НПК подсъдимият С. К. М. е осъден да заплати в полза на ОД на МВР - С. сумата 149,73 лв., представляващи направени в хода на ДП 2/2022г. на РУ К. разноски.

На основание чл.189 ал.3 от НПК подсъдимият С. К. М. е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС -К. сумата 78,90 лв., представляваща направени в хода на съдебното производство разноски

С въззивната жалба, депозирана от адв. Н. К. от АК – С., упълномощен защитник на подсъдимия С. К. М., присъдата на Районен съд - К. се обжалва изцяло и се определя като материално и процесуално незаконосъобразна, необоснована, а наложеното наказание – за явно несправедливо. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатите му обвинения.

С въззивната жалба, депозирана от адв. Г. Д. от АК – С., упълномощен защитник на подсъдимия С. К. М., присъдата на РС – К. се атакува също изцяло, като се определя като незаконосъобразна, необоснована и неправилна, а наложеното наказание - за явно несправедливо. В тази връзка се заявява, че подсъдимият е признат за виновен, въпреки че обвинението не е доказано по несъмнен начин, как то и е възприета фактическа обстановка, която не се подкрепя от доказателствата по делото. По отношение на наложеното наказание се твърди, че същото е явно несправедливо, тъй като очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца и е налице незначителност на обществената опасност, която се формулира от спецификите и на самата престъпна дейтелност, както и на целите по чл.36 от НК. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатите му обвинения. Алтернативно се настоява за изменение на присъдата и за намаляване на размера на наложеното наказание.

Впоследствие е депозирана допълнителна въззивна жалба от адв. Г. Д. от АК – С., упълномощен защитник на подсъдимия С. К. М., в която се навеждат конкретни съображения и възражения в подкрепа на оплакванията срещу атакувания съдебен акт. Най-

напред се обосновава теза, че наказателното преследване е погасено по давност спрямо обвинението по чл.343в ал.2 от НК и в тази връзка се сочи тълкувателно постановление №1 от 27.02.2015 г. на ВАС, като се твърди, че разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. Заявява се, че нарушението, за което се ангажира административно наказателната отговорност е извършено през 2015 г., а НП е издадено на 01.09.2017 г., връчено през 02.2021 г. и съгласно цитираното тълкувателно постановление приложение намират нормите на чл.81 ал.3 вр.чл.80 от НК и административното производство би следвало да бъде прекратено през 2019 г. Соча се, че деянието за което е признат за виновен подсъдимия е с правна квалификация чл.343в ал.2 от НК и за да е съставомерно от обективна страна деянието по чл.343в ал.1 от НК е необходимо деецът да управлява МПС в срока на изтърпяване на наказание лишаване от това право, след като е бил наказан по административен ред за същото деяние, като в този ред на мисли престъплението, за което е осъден подсъдимия се явява несъставомерно. Навежда се и оплакване за допуснато абсолютно процесуално нарушение, основано на твърдение за съществени непълноти в мотивите на обжалваната присъда, липсата на ясна позиция по въпроса за допустимостта на конкретни доказателствени източници или части от тях, отсъствие на всякакъв задълбочен анализ на доказателствената съвкупност и по двете обвинения. В тази връзка се заявява, че в мотивите към присъдата се съдържа пресъздаване на фактологията, посочена в обвинителния акт, и солидаризиране с направения доказателствен анализ, без посочване на конкретните доказателства обсъждани от съда. Твърди се, че районният съд е приел за доказано без да посочи доказателствата, за които приема или съответно подкрепя тезата и се позовава на съдебна практика, но се заявява, че това следва да бъде съобразено с приетата за доказана фактология по делото, което не е било обективизирано в съдебния акт по дължимия от закона начин, което водело до пълна липса и непълнота в оценъчната дейност на съда. С оглед на това се твърди, че защитата не е в състояние да изложи доводи за съдебна преценка на процесуалната годност на доказателствата и доказателствените средства, както и за свидетелските показания на полицейските служители, тъй като няма такава т.е. в обжалваната присъда по отношение на всички доказателствени източници липсва обсъждане или анализ. Заявява се, че допуснатите съществени непълноти в съображенията относно редица обстоятелства от значение за преценката на обективната и субективна съставомерност на деянието по чл.343в ал.2 от НК и чл.270 от НК, препятстващи възможността да се изведе действителната воля на решаващия съдебен състав, представлява нарушение от категорията на абсолютните такива. По отношение на престъплението по чл.343в ал.2 от НК се сочи, че същото е от категорията на формалните и изисква наличие на умишъл като форма на виновно поведение и съдът е направил такъв извод, но без да посочи на кои доказателства се основава. Заявява се, че наличието на очертаните субективни измерения на визираното престъпление следва да се установи с нужната степен на интензитет, чрез използването на всички способности и средства за доказване по НПК и въз основа на цялостен анализ на доказателствената съвкупност по делото, което първоинстанционният съд не е направил. По отношение признаването на подсъдимия М. за

виновен по второто обвинение – по чл.270 ал.1 от НК, в допълнението към жалбата се заявява, че подсъдимият, ако е управлявал действително той автомобила, е имал задължение да спре на подадения му знак и в това му качество да бъде проверен, но отказът му да го стори е несъставомерен, доколкото изпълнителното деяние на това престъпление - „пречи“, предполага не просто бягство от предстояща проверка, а активно поведение, което може да включва думи или действия, насочени към оказване на съпротива по повод изпълнение задълженията на органа на власт. В този смисъл се цитира решение № 556 от 15.12.2012 г. по н.д. № 1780/2012 г. на I н.о. и се сочи, че от обективна страна е необходимо деецът с действие или бездействие да създаде пречка за осъществяване служебните задължения на органа на власт; че преченето следва да се отличава с по- висока степен на обществена опасност, т.е. да е годно да застраши обществените отношения, засягащи упражняването на правомощията на органа на власт. С оглед на това се обоснова извод, че в конкретния случай извършеното съставлява административно нарушение на разпоредбата на чл.175 ал. 4 от ЗДвП, като именно степента на обществената опасност е разграничителният критерий при преценката дали осъщественото деяние съставлява престъпление или административно нарушение, доколкото е безспорно, че че законодателят свързва „противозаконното пречене на орган на властта“ по чл. 270 от НК с по-висока обществена опасност в сравнение с отказа за изпълнение на нареждане на органите за контрол и регулиране на движението по смисъла на чл.175 т 4 от ЗДвП, в който смисъл е решение № 16 от 24.02.2009 г. на ВКС по н. д. № 652/2008 г., III н. о. Аргументира се, че при положение, че полицейската проверка все пак е извършена - направена е справка сектор „Пътна полиция“ и на подсъдимия е съставен АУАН, твърдението за такова пречене на орган на власт да изпълни служебните си задължения, осъществяващо състава на престъплението по чл.270 ал. 1 от НК, е несъстоятелно. Сочи се, че според мотивите към присъдата, подсъдимият е нарушил като не е изпълнил задълженията си по чл.170 ал.4 от ЗДвП, което не е престъпление, а е административно нарушение, а от друга страна е бил издаден АУАН т.е. по отношение на подсъдимия е реализирана както наказателна, така и административно-наказателна отговорност за едно и също деяние. И по отношение на това обвинение се навеждат доводите за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на обсъждане на доказателствения материал, като не ставало ясно на какво основание съдът е стигнал този извод, че подсъдимият е извършил престъпление, като описва, че е нарушил разпоредбата на чл.170 ал.4 от ЗДвП. По отношение на определеното наказание се обосновава оплакване, че същото е явно несправедливо като очевидно несъответстващо на обществената опасност на деянието и дееца, при наличие на незначителност на обществената опасност, която се формулира от спецификите и на самата престъпна дейтелност, както и на целите по чл.36 от НК. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда в частта относно обвинението по чл.343в ал.2 от НК и прекратяване на наказателното производство. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатите му обвинения. Алтернативно се настоява за изменение на присъдата и за намаляване на размера на наложеното наказание.

В с.з. пред въззивния съд подсъдимият С. К. М., редовно призован, се явява лично и с упълномощения си защитник. Последният заявява, че поддържа така депозираната жалба на посочените в нея основания. Настоява за отмяна на присъдата и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатите му обвинения. Алтернативно обосновава искане за отмяна на присъдата поради допуснати съществени процесуални нарушения и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Представителят на Окръжна прокуратура - С., заявява, че въззивните жалби срещу присъдата на Районен съд – К. са основателни по отношение на оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на първоинстанционното производство. Обосновава теза, че тъй като районният съд е пропуснал в началото на съдебното следствие да предостави възможност на прокурора да изложи обстоятелствата включени в обвинението, налице е нарушение на разпоредбата на чл.276 ал.2 от НПК и това е лишило страните от правото им в съдебно заседание да се запознаят с фактическите обстоятелства, изложени в обвинителния акт в условията на устност и непосредственост, което е довело до нарушаване на основни принципи на наказателния процес. С оглед на това предлага атакуваната присъда да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

С.ският окръжен съд, в качеството си на въззивна инстанция, след като се запозна с изложеното в писмените въззивни жалби и допълненията към тях, като изслуша явилите се страни в съдебното заседание, като обсъди изтъкнатите от тях доводи и съображения, като прецени наличните по делото доказателствени материали, включително и събраните в тази инстанция и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.314 ал.1 от НПК, намери жалбите за основателни по отношение на искането за отмяна на присъдата и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Първоинстанционният съд, при разглеждане на делото е допуснал съществени процесуални нарушения, които са довели до ограничаване на процесуалните права на страните в производството и в частност на правото на подсъдимия да участва ефективно в хода на наказателното производство в съдебната му фаза, както и на правото на подсъдимия и защитата му да разберат въз основа на какви доказателства и поради какви съображения са направени изводите за съставомерност на деянието и за виновност на подсъдимия, както и да получат отговор в мотивите към присъдата на всички наведени възражения, доводи и аргументи представени пред съда в подкрепа на отстояваната пред първата инстанция теза за несъставомерност на извършеното от подсъдимия респ. за недоказаност и неоснователност на обвинението против него.

По същество тези съществени процесуални нарушения се свеждат до следното:

В мотивите към присъдата си първоинстанционният съд е изложил приетото за установено от него фактическа страна, като е посочил, че така възприетата фактическа обстановка се установява от присъединените на основание чл.283 от НПК писмени

доказателства по делото и тези събрани в съдебно заседание. Изрично е посочено, че всички доказателства по делото са безпротиворечиви и взаимно допълващи се.

На практика, обаче, в мотивите липсва действителен анализ на доказателствените материали, които по същество са останали въобще без коментар или са преценени само формално, а това несъмнено е довело до ограничаване правото на защита на подсъдимия, както и на процесуалните права на защитата му, доколкото без отговор са останали съществени възражения и доводи именно във връзка с част от тези доказателства.

Липсата на достатъчно задълбочен анализ на всички доказателствени материали /някои от тях въобще не са били коментирани/ в конкретния случай води до нарушаване на правото на защита на подсъдимия, доколкото както самият той, така и защитника му оспорват част от тези доказателствени материали – и в хода на проведеното съдебно следствие, а и в хода на съдебните прения предвид както възраженията на защитника на подсъдимия по отношение на част от гласните доказателствени средства, а така също и по повод направената преценка на други доказателствени материали, на които защитата се основава, а същите въобще не са били коментирани.

Във връзка с горното е и констатацията на настоящата инстанция, че районният съд е пропуснал да даде отговор в мотивите си на съществените възражения, наведени от защитата на подсъдимия в хода на съдебните прения, касаещи доказаността на повдигнатото и поддържано обвинение, не/виновността на привлеченото към наказателна отговорност лице респ. съставомерността на извършеното от него. В пледоарията си защитникът е изложил много подробни съображения, с които се оспорва обвинителната теза както по принцип, така и доказаността на определени конкретни фактически положения, посочени в обстоятелствената част. По тези конкретни и съществени възражения липсва произнасяне от страна на първоинстанционния съд при обосноваването на съдебния му акт, което несъмнено също води до ограничаване правото на защита на подсъдимия.

С оглед на това и тъй като доказателствените материали не са били обсъждани и коментирани по начина, по който това се изисква от НПК, а и не е даден отговор на съществените възражения по отношение на съставомерността на извършеното от подсъдимия респ. по отношение на доказаността на повдигнатото и поддържано против него обвинение, налице е такава непълнота при обосноваването на съдебния акт, която не може да бъде отстранена в хода на настоящото въззивно производство, нито може да бъде извършена проверка на извършената преценка на доказателствата в предходната съдебна инстанция.

Настоящата въззивна инстанция намира за необходимо да се произнесе и по повод на наведеното в съдебно заседание възражение от страна на прокурора за допуснатото от страна на съда нарушение на разпоредбата на чл.276 ал.2 от НПК, което е лишило страните от правото им в съдебно заседание да се запознаят с фактическите обстоятелства, изложени в обвинителния акт в условията на устност и непосредственост, което пък е довело до нарушаване на основни принципи на наказателния процес.

Видно от протокола от проведеното на 10.03.2023 г. съдебно заседание по нохд № 167/2022 г. по описа на Районен съд – К., съдът, след като е дал ход на съдебното следствие, е докладвал делото, като е разяснил на страните фактическите обстоятелства в обвинителния акт и дадената правна квалификация.

С оглед на съдържанието на съдебния протокол е безспорно, че на прокурора не била не е била предоставена възможност съгласно разпоредбата на чл.276 ал.2 от НПК да изложи обстоятелствата, включени в обвинението. Нещо повече, не е била предоставена възможност и на подсъдимия да заяви дали разбира в какво се обвинява, предвид изричната разпоредба на чл.276 ал.3 от НПК.

В този смисъл няма съмнение, че е било допуснато нарушение на посочените разпоредби на чл.276 от НПК, което макар не винаги да е съществено, налага необходимостта във всеки конкретен случай да се преценява дали по този начин са били нарушени процесуалните права на страните вкл. и тези на подсъдимия за участие в наказателното производство.

Доколкото съгласно разпоредбата на чл.131 от НПК протоколът от проведеното на 10.03.2023 г. съдебно заседание представлява доказателствено средство за извършване на съответните действия и за реда, по който са извършени, в настоящия случай категорично се установява, че липсва изявление от страна на подсъдимия дали е получил обвинителния акт, дали се е запознал с него и най-вече дали разбира обвинението респ. дали е наясно с обстоятелствата, на които се основава то. При това положение следва да се направи извод, че допуснатото от съда нарушение на разпоредбите на чл.276 ал.2 и ал.3 от НПК се явява съществено, тъй като действително е довело до ограничаване на правото на подсъдимия в хода на съдебното производство да разбере в какво се състои обвинението срещу него, да изрази становището си респ. да се защити адекватно.

Така констатираните по-горе нарушения са съществени доколкото ограничават процесуалните права на част от страните в наказателния процес и не могат да бъдат отстранени в хода на производството пред въззивната инстанция, но са отстранени при ново разглеждане на делото от първоинстанционния съд.

Това налага необходимостта атакуваната присъда да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

При това положение не е необходимо окръжният съд да се произнася по съществуването на атакувания съдебен акт, респ. по останалите оплаквания съдържащи се във въззивните жалби респ. допълненията към тях, с които е бил сезиран и по повод на които е извършена и настоящата въззивна проверка, както и по наведените други възражения в хода на въззивното производство.

Ръководен от изложеното и на основание чл.334 т.1 и чл.335 ал.2 във връзка с чл.348 ал.3 т.1 от НПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 6/15.05.2023 г. постановена по ход № 167/2023 г. по описа на Районен съд - К..

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия първоинстанционен съд.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____